

Som en eksplosion åbnede silkemarkedets mylder sig for øjnene af dem. Mindst hundrede bittesmå, afskallede træboder var bemanded med næsten fuldstændigt ens klædte handlende, der stirrede på selskabet med nysgerrige blikke, som om disse fremmede repræsenterede den skinbarlige lykke.

Der var bemærkelsesværdigt stille på dette marked. Selv de få lokale Beijing-borgere, der fulgte selskabet som den slags hunde, hvis næste bevægelser man ikke kan forudse, var fuldstændig tyste. Ingen råbte ad selskabets deltagere, ingen pressede på.

»Fandens til forretningsdisciplin, der er her. Så skulle du bare se, hvordan man bliver flået i og skubbet til i Hong Kong eller Taipei,« hviskede John Bugatti ved hendes side. »Men det bliver nok anderledes om et par år. Også her.«

Hun nikkede og lod blikket vandre på tværs af de fyldte diske med stoffer og spraglede kimonoer og videre over mod et silketørklæde, som ville se perfekt ud på hendes mors skulder.

»Hvad mon det koster? Hvad tror du, der står der?« spurgte hun Bugatti og pegede på et skilt med kinesiske tegn.

Caroll Jansen var kommet bagfra ud af ingenting og tog Doggie om skuldrene. »Ja, det vil se perfekt ud på dig!« Hun smilede, tog sin pung frem, rakte sælgeren et par sedler og så bort fra, at han ikke smilede tilbage, mens han pakkede det ind og rakte det hen over diskens ru brædder.

»Kom herover, Doggie!« råbte guvernør Jansen foran et orgie af store og små kinesiske figurer af ubestemmeligt materiale. »Se her! De betyder lykke! Må jeg ikke have lov at forære dig en!«

Efter få minutter var de gået videre. Doggie med et tørklæde om skuldrene og en lille, hul Buddha-figur under armen. Hun var stolt og lykkelig. Guvernør Jansen havde set hende dybt i øjnene og forsikret hende, at denne lille figur skulle symbolisere et evigt venskabsbånd imellem dem. Det var helt utroligt.

Hun trak skuldrene op og indsugede den skarpe luft. Rundt omkring hende var alt perfekt. Rejseselskabet, de nøgne, eksotiske træer og menneskene, der bevægede sig i skyggen under dem. Hun smilede til arbejderne, der sad på fortovs-kanten med spisepinde og små skåle med dampende nudler og grønsager, som de havde hældt op ved et par interimistiske borde, der stod linet op i solskinnet på fortovet bag dem.

Lige foran hende gik Wesley Barefoot rundt med et bredt smil, der kunne ses bagfra, pegende i alle retninger med øjet presset mod et billigt, nyerhvervet kamera. Ved hans side travede T. Perkins med lange skridt og vågne øjne og to plasticposer fyldt med alskens legetøj til nevøer og niecer. Længst fremme ragede guvernør Bruce Jansen i strålende humør op over alt og alle med Carroll Jansen under armen. Han vinkede til en af konsulatets funktionærer, der kom dem i møde ovre fra konsulatets åbne port.

Doggie så op mod bygningen. Den var som forventet mindre end selve ambassaden på Xiushui Bei'jie, hvor de et par dage før havde spist en forrygende velkomstmiddag, men alligevel gjorde konsulatet et lysende og bombastisk indtryk dér i sollyset med Stars and Stripes blafrende i vinden og den ranke uniformerede, kinesiske skildvagt stående på sin lave platform foran gitterporten.

Doggie så over skulderen tilbage mod den snævre handelsegade. Der var en verden til forskel mellem denne officielle, vesterlandsk udsmykkede bygning og de sammenflikkede boder dernede på silkemarkedet. En afgrund af sæder og skikke og liv.

Lidt længere fremme kastede en lille sælger en af sine mange fabeldyrslignende drager op i brisen, og alle fangedes af synet af dragens yndefulde, flakkende bevægelser.

Og så skete det.

Caroll Jansen skreg pludselig op og slog ud med armene og nægtede at slippe sin taske. Doggie vendte sig i et ryk over mod hende, og i samme øjeblik forstummede Carroll Jansens råb. Hun sank om, og blodsprøjtet fra hendes hals ramte hendes mand, mens Jansens rådgiver, Thomas Sunderland, sprang frem og forsøgte at pågribe den unge kineser, som havde ført kniven. Sherif T. Perkins kylede sine plasticposer fra sig, så betondækket foran konsulatet blev levende af små gummibolde og plasticfigurer, og i et spring, som man ikke troede muligt for ham, afskar han attentatmandens vej tilbage mod et skjul i silkemarkedets mylder. Doggie så, hvordan kniven blinkede endnu en gang, og selv mange år senere kunne hun til enhver tid se den for sig, hvis hun lukkede øjnene. Den var allerede blodig, da den dykkede mod T. Perkins' parader.

Så opdagede hun guvernør Jansen, der begyndte at synke i knæ ti meter fra hende. Skikkelsen i hans arme var allerede livløs, og Doggie så til, mens man forsøgte at komme ham og hans kone til undsætning fra alle retninger.

Hun så alt med bævende læber. Rosalie Lee, der med besvær fik revet sin fine trøje i stykker og forsøgte at stoppe blødningen. Soldaterne, der sprang over mod T. Perkins og den vildt hylende kineser, der nu lå forvredet under T. Perkins' spidse knæ. Hun så, hvordan blodet rendte fra sheriffens arm, og hvordan Wesley Barefoot stod helt stille midt på den lille plads foran konsulatet, hvid i hovedet som et lig.

Jo, Doggie så Wesley Barefoot i det øjeblik, hvor han blev voksen, og tandpastasmilet blegnede.

Imens hjalp John Bugatti og guvernørens rådgiver, Thomas Sunderland, hinanden med at bære Carroll Jansen ind i konsulatets bygning, og alt var virvar, råb og skrig. Mange ilede til, mens de tog sig forfærdet til ansigtet. En frygtelig kontrast til gerningsmandens stille klynken tyve meter derfra.

Hun satte sig på skildvagtens lave platform under et gigan-

tisk messingskilt og lænede ryggen mod murstenspillen, og dér blev hun siddende.

»Kom, min ven! Kom, Doggie!« Det var T. Perkins, der talte. På det tidspunkt var der gået mindst ti minutter siden overfaldet på Carroll Jansen.

Han bredte armene ud og trak hende så ind til sig. »Så du det ske?«

Hun nikkede.

»Hun er desværre død, Doggie.« Han var et øjeblik helt stille, som om han ville mærke hendes reaktion, men Doggie sagde ikke noget. Hun vidste det godt.

Han fik hende ind i konsulatet i et stort, hvidmalet rum, hvor et par af de administrative medarbejdere var blevet sat til at sørge for dem. Det var, som om luften knitrede, og de fleste af embedsmændene sad med sammenbidte miner foran computerne eller med en telefon i hånden. Det var en alvorlig krise, det var tydeligt at se. Et hav af instanser i både Kina og USA skulle informeres og tages med på råd. Stemningen var hektisk. Udenrigsminister James Bakers navn blev nævnt adskillige gange.

Uden for vinduerne lød skridt fra folk, som løb frem og tilbage på gaden. Den unge kineser, der havde overfaldet Carroll Jansen, var stadig presset ind mod væggen og stod og rystede. Han så ud, som om han ikke fattede, hvad det hele gik ud på.

»Jeg tror ikke, han er normal, Doggie,« sagde Rosalie Lee og klemte hendes arm.

Hun så ud på de uniformsklædte, der holdt gerningsmanden fast og skreg raseri og foragt i synet på ham. Så kom en ladvogn med flere uniformerede mænd for at hente ham, og den unge mands øjne lyste af rædsel.

»Det svin får skudt en kugle i nakken inden to dage, skal vi vædde!« sagde en af funktionærerne.

Doggie forsøgte at følge den unge mand oppe på ladet, hun forstod ingenting af det hele. Ikke andet end at hun gerne ville hjem.

Så satte hun sig på en stol og sad og stirrede, til en kop rygende te blev stukket hende i hånden af John Bugatti.

»Det er forfærdeligt, det, der er sket, Doggie,« sagde han og forsøgte at smile. »Vi er alle sammen kede af, at du skulle være vidne til det. Men du må ikke lade det skære din sjæl itu, hører du?«

Hun nikkede. Det var en mærkelig måde at sige det på, men hun forstod ham.

»Du var her tilfældigvis bare, det er det hele. Jeg kan godt forstå, hvis du lige nu føler dig lille og bange og meget, meget trist; men det er overstået nu! Om et par dage er vi hjemme igen!«

Doggie trak vejret dybt. »Jamen, vi skulle jo ha' set alt muligt.« Det var først lige netop gået op for hende, at eventyret var slut. »Bjergene og minggravene og terracottasoldaterne! Vi skulle ha' set det alt sammen, sku' vi ikke?« Nu mærkede hun tydeligt knuden i sjælen.

Bugatti lagde armen om hende. »Doggie, hør her! Det, der er sket, knytter os tættere sammen.« Rosalie Lee nikkede samtykkende i baggrunden.

»På grund af det, vi har oplevet her i dag, så hører vi sammen i livet fra nu af, ikke? Os alle sammen, dig og mig og T. Perkins og Rosalie Lee og Wesley. Er du med?«

Doggie så på dem. De sad med hver deres version af bekræftelse på, hvad Bugatti netop havde sagt, malet i ansigtet. Wesley forsøgte endda at nikke, men kunne ikke. Hele hans krop var ligesom stivnet.

Bugatti rømmede sig. »Fra nu af vil vi alle sammen høre sammen på en særlig måde, tror jeg. Vi vil kunne gå til hinanden og søge trøst, hvis vi nogen sinde skulle have brug for det, husk det, Doggie! Fra nu af vil du altid kunne ringe til mig og søge min hjælp. Det gælder med garanti også de andre, er jeg sikker på.«

Rosalie nikkede, og det gjorde T. Perkins også.

Doggie så trist på dem. Det var jo bare sådan noget, man sagde. »Hvordan skal jeg nogen sinde kunne få fat på dig?« spurgte hun. »Du er sikkert altid i Kina eller New York eller Camp David eller et andet sted!« Hun rystede igen på hovedet. »Du er en kendt journalist, og jeg er bare mig! Tror du ikke, jeg ved det?«

Bugatti nikkede. Så tog han Buddha-figuren, som Bruce Jansen havde givet hende bare en halv time før, og lagde den i sit skød. »Må jeg lige låne den her et øjeblik,« spurgte han og trak den gyldne dartpil op af T.'s brystlomme. Så kradsede han lidt maling af figurens adskilte læber og skabte på den måde en smal åbning ind i dens hule indre. »Se her!« Han flåede et blad af notesblokken, som han altid gik rundt med i brystlommen. »Nu skriver jeg telefonnummeret på min kære onkel Danny, ham kan du altid ringe til. Hvis der er nogen, der altid ved, hvor jeg er, så er det ham.« Han rullede papiret sammen og fumlede lidt med det ud for figurens mund. »Så, Doggie! Nu ligger Dan-nys telefonnummer inde i figuren. Så kan du altid komme i kontakt med mig, hvis du får brug for det.«

I det samme trådte guvernør Jansen ind i lokalet, tæt fulgt af Thomas Sunderland. Begge helt grå i hovedet.

Jansen stod et øjeblik stille med triste, blanke øjne og stirrede frem for sig. Så rettede han sig op på en måde, som fik alle til at slå blikket ned, og sagde det, som Doggie aldrig ville glemme:

»Kære venner, I gjorde, hvad I kunne! Må Gud velsigne jer for evi..! «

Så knækkede hans stemme over.